

Corresponsal de Barcelona

Coneixeu l'edifici «Estel» de Barcelona? És un edifici que ha construït la Telefònica, molt gran i bonic, per als serveis de comunicacions nacionals i internacionals.

Dic això no per a parlar de la Telefònica i de les seves instal·lacions modernes, que no hi entenc pas massa, sinó per a parlar d'un fet que m'ha cridat l'atenció. El fet és que en construir aquest edifici els constructors li han volgut posar un nom: un nom que el determini i el qualifiqui. És a dir, com si els empresaris no volguessin que aquest edifici passés amb un número de l'avinguda de Roma, quedant perdut en el bosc immens de les edificacions i desconegut com tots els altres.

Aquest desig de personalització dels edificis està bastant estès a la ciutat. Hi ha «Roma 2.000», l'edifici Canigó, l'edifici Urgell, l'edifici La Campana, etc., etc. Tots són edificis de pisos i habitatges. Aquest desig no és que sigui nou, d'ara; es veu que sempre ha existit, perquè entre les construccions d'abans també n'hi ha que tenen nom propi. Hi ha «la Pedrera», «la casa de les punxes», etc., edificis que són característics amb personalitat pròpia.

Jo veig en aquestes constatacions aquella lluita instintiva i natural de les persones (i, per tant, de les edificacions que aquestes persones fan) per a no perdre's en l'anonimat de les multituds. Ningú no vol passar desapercebut; tothom vol ser conegut, que se l'anomeni pel seu nom, tot té un nom (la filosofia del nom) i vol que els altres el sàpiguen. Només amaguen el nom i volen passar desapercebuts els estafadors, els mentiders, els pervertits, els que de fet no han tingut mai nom o l'han perdut.

És cert que moltes persones (també molts edificis) no tenen nom a la Ciutat perquè no tenen possibilitat de fer-ho i els manquen recursos per a sobresortir d'entre la multitud. Són els edificis de la gent senzilla, normal, corrent. Prou voldrien tenir un nom, però s'han de conformar amb un número.

Per això és més humà el poble (la població poc nombrosa), perquè cada casa, sigui pobre o sigui rica, té el seu nom; es coneixen totes les cases; i per a aconseguir el nom no es necessita cap recurs extraordinari, econòmic o de categoria.

Però jo no volia acabar l'escrit parlant del poble, perquè és el que vosaltres viviu, sinó de la Ciutat, de Barcelona concretament, d'aquesta ciutat tan rica, moderna i multitudinària que, com si fos un immens jardí, vol posar nom a cada planta, perquè així cada planta se senti part del jardí amb nom propi; però com que el jardí

QUÈ ÉS L'ESTATUT?

Hom parla avui del què van ser els pocs anys que ens va durar l'autonomia de Catalunya. Parla també de l'Estatut que la va fer possible, i de la conveniència de tornar-lo a tenir ara. Hom vol recuperar la història tot anant a la recerca de llur origen.

L'Estatut que hom vol recuperar, té el seu origen aparent en el nostre segle, ja que van ser els homes de fa cinquanta anys els que el van fer possible. Creiem però, que el seu origen és, de fet, molt anterior, puix Catalunya, durant molts segles es va regir de forma autònoma. Primer sota la monarquia de França, després amb la corona Catalano-Aragonesa i finalment amb la Casa d'Àustria. Va arribar un moment però, en el qual, dissortadament, el nostre País, juntament amb els altres països de la Corona, perd l'autonomia. Però el nostre País, que té plena consciència de Poble i que com a tal vol ser tractat i regit, no pot oblidar la seva autonomia.

Hom fa un senzill raonament. Si durant tants segles vam ser autònoms i tot va anar sempre tan rebé, tant per a nosaltres com per a la resta de l'Estat Espanyol, no pot haver-hi res en contra perquè torni a ser així. I més encara quan els catalans entenem que la veritable unitat de l'Estat únicament es pot aconseguir per mitjà de les autonomies dels distints pobles peninsulars.

L'Estatut és el conjunt de normes que regeixen una autonomia. Autonomia real vol dir regir-se per si mateix. Però autonomia vol dir també, regir-se d'acord amb els altres pobles autònoms i per tant, sota una autoritat que les unifiqui en un sol Estat.

Tot això està molt bé i nosaltres ho veiem molt clar, però passa que a fora del nostre País, hi ha persones que no entenen el nostre tarannà, i ells, que creuen entendre'ns, es pensen que volem... ves a saber quin disbarat! No, nosaltres volem únicament el que creiem nostre, el que realment va amb la nostra manera de ser, el que estem segurs que ha de beneficiar també la Corona, com ja la va beneficiar en el passat: l'Autonomia.

«El Ganxet»

és tan gran no és possible conèixer el nom de totes les plantes i només es recorden les més belles, les exòtiques, les més oloroses. Totes les altres fan que el jardí sigui immens i bonic (és ben cert), però no són anomenades ni conegudes. És la filosofia de la ciutat.

Votació incorrecta

El dia 17 de novembre vaig assistir a la sessió del nostre Ajuntament, perquè com a membre de l'Agrupació de Pares d'Alumnes de l'escola, em tocava anar-hi, ja que ens vàrem proposar el mes de setembre que almenys un representant assistiria a les sessions municipals.

Com és natural es varen tractar els diferents temes de l'ordre del dia i en algun cas se'ns va demanar als espectadors assistents la nostra opinió.

El novè i últim punt a tractar, era el d'una votació una mica confosa que l'Ajuntament havia programat per saber l'opinió del poble sobre si volíem o no que es donés permís per instal·lar una discoteca a Santa Eulàlia. Arribat el moment de l'escrutini i posat en evidència per la mateixa corporació municipal, el mal enfocament de la votació, varen plantejar-se si s'havia de fer o no l'escrutini, i, en cas de fer-lo, si el resultat podia ser vàlid o no.

Davant d'aquest dilema varen decidir que la corporació votés el que calia fer. El resultat va ser que quatre votants admetien com a bo el resultat de l'escrutini, contra dos votants que no hi estaven d'acord. Per tant varen començar a mirar les paperetes que hi havien dintre d'una urna que encara nosaltres no havíem vist.

Bé, jo particularment, o sigui sense comprometre a l'A.P.A., i prescindint del resultat de l'escrutini, voldria dir ben net i clar que aquesta votació enviada al poble ha estat poc seriosa de cara als qui han contestat, Jo, com la gran majoria de les persones del poble, aclareixo que no l'he contestada.

Us diré el perquè, i és que a més que els papers que varen enviar a les cases eren mal redactats i no deien ni quan ni el lloc on s'havien d'entregar, el pitjor és que l'urna que guardava els vots i que va estar molts dies per allà a l'Ajuntament, estava lligada amb un cordill i uns quants nusos.

Penso que en el segle vint hi deuen haver maneres més segures de precintar una urna.

El que seria més lamentable després del que he dit, fora que l'Ajuntament digués que és el poble qui ha decidit, al·legant que hi van haver 79 vots a favor, 48 en contra i uns quants vots nuls.

Penso que encara que hagués estat al revés, el resultat era inadmissible per la informalitat amb que s'ha portat aquesta qüestió.

Per tant, el que va decidir varen ser els quatre vots que varen admetre com a bo aquest joc.

Una bona ocasió per pensar i reflexionar si aquesta és la democràcia que estem estrenant.